

Analoga synthar pratar inte med varandra

Det var tyst i kön. Sen bilarna slutade köra här ekade varje litet ljud kusligt mellan betongens kala väggar. Jakob vågade inte ens klia sig av rädsla att det kraftsande ljudet skulle förstärkas och dra uppmärksamhet till sig. Uppmärksamhet hade Jakob i tidig ålder lärt sig att undvika. Bara när Greta gick och överlämnade hans lilla hand i pappas hand grät Jakob högljutt och slutade inte förrän han hade gråtit sig till sömns. Han var fyra då, fyra ljuvliga år hade han fått vara en av dem, accepterad och älskad. Nu stod han här i kön och väntade tyst på att få bli en av dem igen. Han var nästan framme nu. Orden var ännu bara tankar, uttalade. Han kände sig smutsig. Jakob längtade efter förändringen och lukten av Gretas hår.

”74” Jakob ryckte till när siffertavlan blinkade upp det nya numret. Kön som slingrade sig nedför trapporna och genom de gamla viadukterna där det i pappas barndom funnits allehanda butiker hade inte minskat märkbart på de timmar han väntat. ”Varför ska vi stå i kö när vi ändå har nummerlappar?” hade Jakob frågat pappan när de under morgonen gjorde sig färdiga för proceduren. ”Jag vet inte riktigt” svarade pappan ”det har alltid varit så, ända sen det gamla systemet”. Pappan bet sig tyst i läppen när han uttalade de sista orden. De kändes förbjudna. Jakob försjönk i tankar.

Plötsligt knuffade någon till Jakob hårt i ryggen. Han tittade upp. Siffertavlan stod still på 101. Jakob tittade hastigt ned men lappen låg inte längre kvar i hans svettiga hand. Förtvivlat tittade hans sig om. Blicken sökte sig nedför trappan ända ned till plattformen där han nyss stod. Han gnuggade sig i ögonen och sökte trevande efter hjälp men ingen av pojkarna i kön lyfte blicken. Ytterligare några sekunder passerade utan att någonting hände. Luften stod alldeles stilla och liksom dallrade av spänning. Jakob vacklade till. Någon tog hårt i hans arm och han hörde en gäll röst ”Ja då är det väl du som är 101. Att tappa bort lappen duger inte, men vad ska en förvänta sig av en pojke?!”. Jakob föstes in i en stor glasbyggnad som på den gamla tiden varit något sorts kulturhus. Jakob smakade på ordet, - kulturhus-, han fick inget grepp om vad det var eller vad som hade kunnat pågå i en sådan byggnad. Pappan kallade byggnaden Avskeppningscentralen efter en gammal sång han lyssnade på i sin ungdom. En kväll efter pappan kommit hem från en lång dag på fabriken nynnade han sången tyst. Jakob kunde höra orden i sitt huvud ”på Avskeppningscentralen råder tystnad och folkkontroll...” Greta hade börjat hånskratta ”Avstjälningscentralen är det ju din dumbom, avstjälningscentralen. Ja såna är männen, total mental istid...hopplösa.” Greta skrattade ännu råare när hon hörde sina egna ord och pappan tystnade och snyftade flämtande till. Det var sista gången Jakob hörde pappan nynna. Några veckor senare var Greta borta. Jakob visste att det skulle dröja länge innan han skulle få se henne igen.

Utan förvarning fick Jakob hårt ett litet chip inbränt i handen. Han kved till och föstes i samma stund vidare, ut från glasbyggnaden och in i tåget som skulle föra honom till Skansen. Där förvandlingen skulle ske. Det luktade tvål på tåget. Jakob höjde blicken. Han hade bara åkt tågen som går under jord förut. Det här tåget var annorlunda. Det fanns stoppade sitsar på bänkrad efter bänkrad i varma färger. Fler och fler pojkar började lyfta sina huvuden där de satt på sina bänkrader för att nyfiket titta sig omkring. Jakob förstod genast. Det var redan annorlunda. Han hade klivit in över tröskeln i deras värld och den luktade tvål. Tågupén var så främmande från den han stod i varje morgon på väg till fabriken. Han hade jobbat i 2 år nu och var bland det bästa i vävsalen. Det var nästan så att han log när han insåg att den dammiga stora salen där han tillbringade sina dagar och varannan helg var något han aldrig skulle behöva återse. Han strök sakta

över det stoppade mjuka tyget och snyftade plötsligt till samtidigt som vagnen rycktes i rörelse av det gamla locket. Pappa, han hade helt glömt bort pappa. Stanna! vill Jakob skrika, Stanna!, men det var redan försent. Tåget ringlade sig sakta genom de tysta gatorna och rundade ett hörn.

Plötsligt såg han det, det pappa brukade prata om, vattnet, det klara blåa vattnet som dansade i viken. Jakob svalde hårt. Tänk om, tänk bara om det var här, här där Greta tagit fotot som Jakob haft ovanför sin säng men nu tvingades lämna när han gick in i den nya fasen av sitt liv. Tänk om?

Tåget stannade till och ett sorl av glada röster hördes utanför. "Så detta är årets skörd?" frågade någon med ljuvligt klingande skratt i rösten. "Ja, vad tror du? Är det nåt att ha säj?" svarade den andra rösten och skrattade högt. Jakob tittade ut genom fönstret och såg för första gången på sex år det första könet. Där stod de i färgglada kläder och med håret böljande i vinden som om det var gjort av fjädrar. Med ens insåg Jakob att han aldrig skulle bli som dom. Han drog sakta handen genom sitt korta, raka, sträva hår och suckade. "Ja, jag är ju bara en pojke". Pojken på bänken framför honom vände sig hastigt om och tittade förvånat rakt in i Jakobs grå-blå ögon. "Shhhh" Jakob förstod att han uttalat orden högt och blev iskall. Tänk om de hade hört honom? De där utanför. Han tittade nervöst ut men platsen var tom och han försjönk igen i tankar samtidigt som vågorna kluckade stilla utanför. Vad vacker den var, tänkte Jakob, deras värld. Han började sakta söka med blicken efter kajen. Han letade efter ett lås, ett färgglatt lås ovanför turkost vatten. Ögonen sökte frenetiskt för han var rädd att vagnarna när som helst skulle skakas i rörelse igen. Nej, något stämde inte. Det verkade vara fel plats. Jakob höjde blicken och först nu såg han de gigantiska båtarna, små byggnader med bord och stolar omkring sig och sen slotten. För visst måste det vara slott som kantade viken. Något annat kunde Jakob inte föreställa sig. Han hade fått lära sig i skolan att det fanns flera slott i Stockholm men aldrig hur många de var eller var de fanns. Men det var i alla fall säkert. Viken kantades av slott där de bodde. Det första könet.

Han måste ha slumrat till en kort stund för när han vaknade igen var stämningen nervös. Flera pojkar skruvade på sig och tittade sig omkring som om någonting var på väg att hända. Jakob tittade på vågorna. Det är inte farligt. Ingenting kommer hända. Allt kommer gå bra. Tankarna påminde honom om pappans sista ord när han följde med honom till det underjordiska tåget den här morgonen. "Pappa!" skrek plötsligt hela Jakobs inre. Pappa.... Magen blev som en knut och tårar började forsa ned för Jakobs kinder...pappa.... Jakob satt så stilla han kunde på sin bänk och lät kroppen skaka av gråt. Han svalde högt och tittade upp genom tårarna. Det var helt tyst i tågkupén. Ute sken solen och speglade prismor i det blanka vattnet som om ingenting var fel. Vad var det som var fel tänkte Jakob. Varför var han inte glad? Han var ju utvald. Han undrade om de hade stått här länge men förstod snart att det bara kunnat röra sig om någon minut då han fortfarande hörde ekot av klackar som avlägsnade sig från tåget. Pojken på bänken framför vände sig om igen och tittade på Jakob. Den här gången hade även han tårar i ögonen. "Shhhh, shhhh sa jag" väste pojken med bruten stämma. Jakob förstod att det var han som skapat den otäcka stämningen i vagnen. Den som fick alla de andra att vrida på sig av obehag. Samtidigt som tåget rasslade igång igen slog det Jakob; kan han ha skrikit ut sin längtan efter pappan högt? Han anade att det nog var så och sjönk ner i bänken och bestämde sig för att inte göra något väsen mer av sig. Ja herregud, vad väntade han sig. Alla vet ju hur känslostyrda pojkar är. Han suckade högt och bannade sig i tankarna, samtidigt som insikten om att han hade suckat högt fick honom att lägga handen hårt över munnen.

Tåget rullade vidare och snart kom det fram till en bro. Jakob hade aldrig sett en bro som denna tidigare. På en skolutflykt i sista klass när Jakob var åtta år hade de åkt tåg över en jättestor bro. Den gick både under och över jord liksom, men läraren hade inte kunnat förklara riktigt hur. Eller så hade de inte förstått. Pappan berättade att bron hade ritats och byggts för länge sedan av en berömd man vars namn han inte kom ihåg. Jakob hade fnysit. "En man? Nä pappa nu skojar du väl? Du menar att det var män som byggde bron men en av det första könet som kom på hur den skulle byggas, eller hur pappa?" Pappan skakade uppgivet på huvudet. "Nää..." Jakob avbröt honom "Jo så var det nog. Du kommer inte ihåg så bra för det var länge sen du gick i skolan och du är ju bara fabriksarbetare" konstaterade Jakob och lämnade rummet. Minnet fick honom att rysa till. Nu när han hade sett slotten, den här bron de just åkte över med alla sina krusiduller, de hängande lamporna och små konstverk inmejslade i stenen var en sak klart. Ingen man hade kunnat ens bygga det här. Män har ingen fantasi och saknar helt visioner och den förståelse och kunskap ett sådant projekt skulle kräva. "Män bygga broar, jo pyttsan" fnös Jakob. Tåget knakade till och tvärstannade. Vagnen Jakob satt i stod fortfarande kvar på bron så att han fick känslan av att tåget hängde delvis i luften. "Vem var det som talade?" hördes en barsk basstämma från tågets främre kupé. "Ja var inte så blyg nu. Vem var det som talade?" röt stämman igen. Pojken på bänken framför Jakob ställde sig upp. Sakta vände han sig om och pekade med ett darrigt pekfinger rakt på Jakob "Det var han. Han har stört hela resan. Det var han" sa den ljushåriga pojken med darrig röst. "DÅSÅ" hann Jakob höra innan hans arm satt i ett fast grepp och han föstes av tåget betydligt omildare än han bara 25 minuter innan hade fösts på samma tåg. "Du där" sa rösten och nickade åt den ljushåriga pojken som hade börjat sätta sig ner igen, "du kan också komma med ut". Där stod de nu. En liten darrande ljushårig pojke med tårar i ögonen, Jakob halvt hängande i mannens kraftiga grepp och den enorma gestalt som utgjorde deras tågförare. Jakob kisade för att få en bättre uppfattning om urkraften som hade lyft honom av tåget i ena armen och fick syn på något fantastiskt bakom den jättelika mannens gestalt. "Han har stört hela tiden" snyftade den ljushåriga pojken igen. "Jag visste att du skulle ställa till problem" väste han mellan tänderna till Jakob. "Jag visste det".

Jakob visste bara en sak. Han måste få se byggnaden bakom mannen som höll honom i ett järngrepp, halvt uppe i luften, på betydligt närmare håll. Han slingrade sig ur greppet, föll handlost ner på bron och en skarp smärta sköt upp genom benet. Jakob hade inte ens tid att titta om han hade skadat sig utan satte av i full fart över bron och stannade inte förrän han flämtande kommit fram till hållplatsen precis framför den gigantiska byggnaden som var övertäckt av torn. Jakob flämtade "Vad är det här? Vad är det här för byggnad?"

Tågföraren som inte var sen att följa efter tvingades tvärstanna för att inte springa rakt in i Jakob. "Det var ett museum en gång" svarade han. "Nu är det restaurang och boende för det första könet när de får besök från andra länder". Jakob funderade tyst och beundrade byggnaden. Museum, det måste vara någonting som är finare än slottet, tänkte Jakob för sig själv. Han vände sig om för att fråga tågföraren vad ett museum kunde tänkas vara men tågföraren hade redan sin radio i handen och höll knappen nedtryckt så att det röda ljuset kastade ett svagt sken över hans breda haka. Jakob började huttra, han visste inte vad som skulle hända nu, bara att det inte kunde vara någonting bra.

"Vi har ett avbrott här" sa tågföraren med mild röst. "Dels är det ett vagnfel som snart borde vara löst, sedan är det en retur". Jakob körde inte vad rösten på andra sidan radion svarade, han uppfattade bara knaster.

"Kom med här" sa tågföraren lite mindre barskt denna gång och utan att greppa tag om Jakobs arm. Han har medlidande med mig, tänkte Jakob. Jag kommer skickas tillbaka nu. Tillbaka till den stora salen med vävstolarna...neej, han var för gammal nu för de fina silkestrådarna. Just det, han var för gammal nu. Då blir

det fabriken som för pappa.

Snart stod de alla tre igen utanför Jakobs kupé och Jakob passade på att suga in varenda detalj av byggnaden tågföraren kallat museum. Han visste att han nog aldrig skulle få se något liknande igen under sin livstid. Sirener närmade sig i fjärran. ”Ja nu kommer dom” sa tågföraren. ”Det är bäst att du går in igen och sätter dig”. Han gav Jakob en vänskaplig knuff i ryggen och Jakob började röra sig som i trans. Det är inte jag, tänkte han medan han stegade tillbaka till sin plats på bänken, det är inte jag som är returen. Sirenerna hade tystnat och Jakob hörde mumlande röster utanför fönstret. Han tittade upp och såg hur den ljushåriga pojken fördes bort mellan de enorma männen i uniform. Han hängde helt slakt mellan dem med ett förbryllat uttryck som verkade säga me-een. Pojken sa ingenting och bilen avlägsnade sig tyst. ”Kan vi nu fortsätta denna korta resa utan vidare störningar?” frågade tågföraren bryskt. Pojkarna förstod att han inte förväntade sig något svar och teg stramt.

Det gapade ett tomt hål framför Jakobs ansikte nu. Han visste inte vad som hade hänt med den ljushåriga pojken, men han visste att det inte var någonting bra. Bredvid det tomma hålet satt en pojke som hade glänsande lockigt rött hår. Jakob hade aldrig sett någon med den hårfärgen tidigare och fick nästan hålla i sig själv så att händerna och fingrarna inte letade sig upp genom pojkens lockar. Som om pojken hade kunnat läsa Jakobs tankar vred han lite på sitt ansikte och viskade åt Jakobs håll ur mungipan ”Jag har glasögon med”. Jakob fnissade kvävt till. Hade han tänkt högt nu igen? En snabb blick runt vagnen visade att så inte var fallet. Vem var den här pojken? Hur kunde han veta vad Jakob hade tänkt? Den rödhåriga pojken vred på ansikten mot Jakob igen och väste tyst ur mungipan ”Jag ser din spegelbild i fönstret. Sen är jag smart också”. Jakob hajade till. Den här pojken var sannerligen annorlunda. Smart. Han kallade sig smart. Det hade Jakob aldrig hört någon pojke säga om sig själv. Någonsin.

Jakob tittade ut genom fönstret och flämtade till. ”Vad...vad är det där?” sa han högt och pekade. Flera pojkar i vagnen hade redan rest sig upp och tryckt näsorna mot fönstret. De hade helt förlorat sin rädsla. Flämtande och helt svettiga av upphetsning sprang de nu till nästa vagn som för att bekräfta att det de hade sett verkligen existerade. ”Vad är det där?” nästan skrek pojkarna i kör och hade helt glömt bort att de var pojkar. Tågföraren skrattade till och ropade med glad röst ”Jo ni pojkar, det där är en Nöjespark och där ska ni få tillbringa hela eftermiddagen. Efter demonstrationen.” Pojkarna tjöt av glädje. En Nöjespark. Ingen av dem hade hört ett så glatt, roligt och spektakulärt ord förut. Nöjespark. En hel park för dem med bara nöjen. Jakob log snett mot den rödhåriga pojken. ”Tänk...” började han. Jakob tystnade och gick sakta tillbaka till sin plats. Efter demonstrationen. Vilken demonstration? Hade han inte redan fått veta allt han behövde veta om förändringen? Den rödhåriga pojken satte sig bredvid honom och frågade tyst, ”vad är det? Vad är det som är fel?” Jakob tittade sneglade sakta upp mot pojken med böjt huvud samtidigt som tåget bromsade in. ”Vad menade tågföraren med demonstration?” Ljuset skiftade bakom den rödhåriga pojkens glasögon. ”SLUTSTATION” ropade tågföraren.

Alla pojkar utom Jakob och den rödhåriga pojken skyndade sig av tåget och hade redan ställt sig på ett prydligt led, hand i hand, när de som det sista paret lämnade kupén. ”Jaha” sa tågföraren. ”Då går vi på led två och två, ja det har ni redan ordnat ser jag, bra, bra...”. Tågföraren började gå över vägen mot en ingång i en bergsvägg. Hela tiden hördes ljusa, glada skratt ovanför. ”Ja det blev liksom bara den här delen kvar efter vi män hade...” tågföraren harklade sig. Jakob förstod nu varför. Tågföraren var ingen man längre. Ledet

tystnade och lyssnade men det kom inga fler ord. När de närmade sig platsen såg de att det fanns en lite scen uppbyggd precis vid ingången. Där stod det någon och väntade. Någon från det första könet. Hennes vita hår fladdrade som fåglar runt ansiktet som var täckt av djupa rynkor. Hon var gammal. Jakob hade aldrig sett en så gammal människa förut. Pojkarna stannade mitt på den asfalterade lilla platsen framför scenen. De var omringade av gula och vita byggnader som tydligt hade reparerats nyligen. På en stor skylt ovanför den lilla scenen stod det "SKA SEN". Från högtalare hördes glada röster, skratt och joller men platsen såg övergiven ut. Öde. Jakob kramade sin nyfunne väns hand hårt. Han märkte plötsligt hur trött och kissnödig han var. Det skrek till ur högtalaren bredvid scenen så att det slog lock för öronen men Jakob höll fortsatt ett fast grepp om vännens hand. Ett högt kraxande ljud följde. "Ja då var det dags för demonstrationen" sa den kraxande rösten. "Finns det någon frivillig?" Jakob tittade ner och försökte göra sig så osynlig som möjligt. Där, precis där nedanför hans fötter låg det vackraste Jakob någonsin sett. Ovanpå lite grus, precis i rännstenen innan det som en gång förmodligen varit en grönskande äng tog vid, låg en vit fjäder. Den inte bara låg där utan verkade sväva ovanför stenarna helt omedveten om sin skönhet och ögonblickets allvar. Jakob släppte vännens hand, böjde sig snabbt ner och plockade upp fjädern. Han tittade på hur den knappt berörde hans handflata, blåste lätt på den så att den lättade och nästan seglade iväg. "Du där!" kraxade rösten vidare. Jakob kände efter i byxfickan efter näsduken. Han drog fram den, vecklade ut den i den andra handflatan samtidigt som han höll fjädern lätt mellan högerhandens tum- och pekfinger. Försiktigt la Jakob ner den gnistrande vita fjädern i näsduken och vek den till ett prydligt paket. Han stoppade ner paketet i byxfickan igen och tittade upp mot hållet kraxandet hade kommit. Jakob ryckte till. Ett krokigt gammalt finger pekade direkt på honom. Hur kunde det vara möjligt? "Ja, just du där" sa den gamla kvinnan igen och log. Hennes hår hade samma färg som fjädern i hans ficka och han kunde inte låta bli att le och svara "jag?". Hon nickade.

Jakob stod helt stilla och tittade på hur vinden lekte med den gamlas hår. Han undrade hur hennes hår skulle kännas mellan fingrarna och kom med ens ihåg sin glasögonprydda vän. Jakob vände sig om, fortfarande leende och höjde handen. Blundande lät han fingrarna dansa genom den rödhåriga pojkens lockar. När Jakob öppnade ögonen log pojken. "Simon" sa han, "jag heter Simon". Jakob skulle precis svara när han kände en tung hand på sin axel. Det var tågföraren. "Anmälde du dig inte frivilligt?" frågade den enorma basrösten glatt. "Har du tappat bort dig nu igen?" fortsatte rösten samtidigt som Jakob föstes framåt genom klungan av pojkar framför den lilla scenen. "Där är du ju" kraxade den gamla. "Det är jag som är den första. Du kan kalla mig M eller Maria. Jag är numera den enda Maria" sa den första med ovanligt smeksam röst. Som att uttalandet av hennes eget namn innehöll en trollformel mot det kraxiga.

"Ska vi börja då?" frågade M. Jakob nickade och tog emot tabletten Maria räckte fram. Han visste vad som skulle ske när han hade tagit tabletten. Han skulle aldrig behöva komma in i puberteten. Han skulle aldrig behöva få irriterande hårväxt på obekväma och pinsamma ställen. Han skulle aldrig hamna i vad de kallar målbrottet och få grov och djup röst som tågföraren eller pappa. Han skulle aldrig hamna i puberteten och behöva genomlida de aggressioner som denna hormonförändring innebar. Han skulle aldrig bli farlig för sin omvärld. Han var en av de lyckligt lottade. Han var en av de utvalda. Han var en av bara 100 pojkar i Stor-Området som skulle få leva ovan jord och lära sig mer. Han skulle få leva med dem, det första könet. Han skulle kanske få återse Greta.

Tågföraren och pappan hade kastrerats på manuellt, eller vad man nu kallar mekanisk väg efter Händelsen. Jakob vet hur lyckligt lottad han är att ens ha en pappa. De flesta män dog direkt under Händelsen, kort

därefter eller av de följsjukdomar testosteronet spred i deras kroppar. Det var hon, den första som hade hittat formeln för att slå ut det manliga testosteronet. Han svalde tabletten och tittade på henne. Hon var gammal nu men fortfarande mycket vacker. Jakob kände en sån tacksamhet när han tittade på henne. Tänk att hon förstod, att det var hon som förstod att männen höll på att förgöra Tellus och måste stoppas. Han hade sett dessa våldsamma män i förbjudna filmer och hört pappan berätta historier om mördare och våldtäktsmän. Jakob rös. Även om han inte blev född som flicka så var det här nästan lika bra. Han skulle nu få utbilda sig och ta plats vid sidan av det första könet. Han längtade efter Gretas svallande lockar, efter lukten hon lämnade kvar på huvudkudden varje morgon. "Nu är jag snart ingen pojke längre" sa Jakob högt och alla andra pojkar började fnissa. "Snart är jag fri och får gå på Nöjespark" ropade Jakob lite högre som berusad av pojkarnas stigande jubel. M vände sig till tågföraren. "Han vet inte att pillret bara är första stadiet i förvandlingen?" frågade hon bekymrat. Tågföraren tittade ner med händerna skyddande över det som inte längre fanns där. "Nej", viskade han tyst, "han vet inte att han egentligen är flicka. Han vet inte att det bara är ett biologiskt fel som ligger bakom felkategoriseringen som pojke. Vi vågade inte säga något detta år. Förra året blev de ju alldeles till sig och du kommer ju ihåg hur det slutade. Bättre att vänta till efteråt så får självförtroendet växa in i takt med att de vänjer sig vid sina nya kroppar". M nickade tyst. Hon visste precis vad tågföraren menade, hon var ju den första.

ENDE

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren BaaM med Poeter.se id #44617 innehar upphovsrätten